

søge de forskellige Landes Krav paa Spitzbergen. Forhandlingerne i denne Kommission, som den norske Gesandt i Paris havde forelagt et Traktatudkast, resulterede i et den 25. September 1919 af Det Øverste Raad godkendt Forslag til en Traktat, ifølge hvilken Norges Højhedsret over Spitzbergen anerkendtes under Forbehold af Traktatens øvrige Bestemmelser.

Efter at den danske og de øvrige interesserede Regeringer, som var blevet opfordrede til at undertegne denne Traktat, havde givet deres Tilslutning, blev Traktaten undertegnet i Paris den 9. Februar 1920 af befuldmægtigede Repræsentanter for Danmark, Amerikas Forenede Stater, det britiske Rige, Frankrig, Italien, Japan, Nederlandene, Norge og Sverige.

Ifølge Traktatens *Art. 1* anerkender de kontraherende Magter paa de i Traktaten fastsatte Betingelser Norges Højhedsret over Øgruppen Spitzbergen, omfattende tilligemed Bjørneøen alle Øer mellem den 10. og 35. Længdegrad Øst for Greenwich og mellem den 74. og 81. nordlige Breddegrad.

De kontraherende Magters Statsborgere har ifølge *Art. 2* Ret til Jagt og Fiskeri paa Øgruppens Omraade, idet Norge er beføjet til at fastsætte Fredningsregler, der skal bringes ligeligt til Anvendelse paa alle de kontraherende Magters Statsborgere.

Disse er der dernæst ved *Art. 3* i lige Grad tilsikret fri Adgang til at besejle Øgruppens Farvande, Fjorde og Havne, og der at udøve enhver til Søen knyttet Virksomhed, Industri, Minedrift og Handel. De traktatsluttende Landes Skibe, der sejler til eller fra Spitzbergen, har uden Hensyn til de norske Regler om Kystfart Ret til at anløbe norske Havne. De kontraherende Magters Statsborgere, Skibe og Varer maa navnlig med Hensyn til Udførsel, Indførsel og Gennemførsel ikke behandles ugunstigere end saadanne Statsborgere, Skibe eller Varer, der i Norge nyder mestbegunstiget Behandling, idet de i denne Henseende ligestilles med norske Statsborgere, Skibe og Varer, der ikke i nogen Henseende maa behandles ugunstigere.

Traadløse Telegrafstationer, der maatte blive oprettede paa Spitzbergen med den norske Regerings Tilladelse eller paa dens Foranstaltning, skal ifølge *Art. 4* staa aabne for Skibe af en hvilken som helst Nationalitet og for de kontraherende

Magters Statsborgere. Det er derhos tilladt at benytte private Apparater til traadløs Telegrafering.

Ved *Art. 5* anerkendes det nyttige i Oprettelsen af en international meteorologisk Station, hvilket Spørgsmaal iøvrigt henvises til senere Aftale.

Art. 7 bestemmer, at de kontraherende Magters Statsborgere skal behandles fuldtud ligeligt med Hensyn til Erhvervelse af Ejendomsret og dens Udøvelse, og at Ekspropriation kun kan finde Sted, hvor det almene Vel kræver det og mod Ydelse af Erstatning efter Ret og Billighed.

Art. 8 indeholder Bestemmelser om Udfærdigelse af et Reglement for Minedrift.

I Henhold til denne Artikel har den norske Regering allerede i 1921 tilstillet de øvrige Signatarmagter Udkast til et saadant Reglement, hvis Indhold senere er blevet godkendt af samtlige Signatarmagter.

Ved *Art. 9* fastslaas Øgruppens Neutralisering, idet Norge forpligter sig til ikke at oprette nogen Flaadebasis eller anlægge noget Fæstningsværk paa Spitzbergen, der aldrig maa benyttes i Krigsøjemed.

Rusland er ikke mellem Signatarmagterne, men russiske Statsborgere og Selskaber skal ifølge *Art. 10* nyde de samme Rettigheder som de kontraherende Magters Statsborgere, indtil en anerkendt russisk Regering vil kunne tiltræde Traktaten.

Krav, der opstaar ved Besiddelsestagen af Land inden Traktatens Undertegnelse, skal ifølge *Art. 6* behandles efter de i Tillægget til Traktaten indeholdte Bestemmelser.

I dette Tillægs 1. Afsnit fastsættes det, at de overfor de forskellige Regeringer inden Traktatens Undertegnelse fremsatte Krav paa Landomraader skal forelægges en Kommissær, der skal undersøge de anmeldte Krav og udarbejde en Beretning med nøjagtig Angivelse af de Krav, der efter hans Mening skal anerkendes som velbegrundede; og dem, som Kommissæren mener bør gøres til Genstand for Voldgift.

Krav af den sidstnævnte Art skal ifølge Tillæggets 2. Afsnit afgøres af en Voldgiftsdomstol, sammensat af en Repræsentant for hver af de Regeringer, hvis Statsborgeres Krav ikke er blevet anerkendt.